

Kulttuuri

Konserttiarvio: Mikko Pellisen upeat sovitukset saivat Arpan ja Kamariorkesterin loistamaan

Anni Saari

Keskipohjanmaa

Pe 6.9.2024 klo 12:27 | Päivitetty: Pe 6.9.2024 klo 16:23

Arppa ja Kamariorkesteri Snellman-salissa 5.9.2024.

Arppa & KPKO to 5.9. Snellman-salissa.

Täpötäysi Snellman-sali – 500 ihmistä – ei voi olla väärässä taputtaessaan ja hurratessaan konsertin lopuksi seisaallaan. Arpan ja Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterin kohtaamisessa oli kerta kaikkiaan kaikki kohdallaan.

Läheskään aina bändin ja taidemusiikkiorkesterin kohtaamisista ei tule näin hyvä mieli. Usein orkesterin rooliksi jää soittaa taustalle jousimattoa tai toisteista rytmikuviota bändin revitellessä omiaan. Tai sitten viihteelliset orkesterisovitukset laimentavat bändin alkujaan energiset biisit kampaamon taustamusiikiksi.

Mikko Pellinen oli kuitenkin tehnyt konserttiin kerta kaikkiaan upeat sovitukset.

Esimerkiksi *Laila* päättyi lattarimeininkiin ja viittasi *Muistojen Bulevardi* -kappaleeseen. *Luulin, että*, *Leikkiä sanoilla* ja *Juhani* saivat uudenlaiset, mielenkiintoiset toteutukset.

Encorena kuultiin mm. Laavalamppuja-esikoislevyltä *Kesä*, jonka levytoteutus on hyvin riisuttu. Nyt se soi elokuvallisen täytenä orkesterisovituksena.

Konsertin ensimmäiset kappaleet eivät vielä sovituksiltaan erottuneet, mutta toisella puoliskolla kuultiin enemmän jazzia ja sävykirjoltaan laajoja sovituksia. Pellinen soitti itse sähköpianoa muutamassa kappaleessa, ja teki senkin hienosti.

Kapellimestarina hän piti kokonaisuuden hienosti koossa, mikä ei ole ihan helppoa, kun bändi soittaa orkesterin edessä. Musiikki säilyi koko ajan virtaavana, hengittävänä ja dynaamisesti vaihtelevana.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Konsertti sisälsi siis kappaleita kaikilta Arpan levyiltä ja myös muutamia syksyllä ilmestyvältä, uudelta Muovipussi kummittelee -levyltä. Nimibiisi sisältyi kekseliääseen kolmen kappaleen potpuriin, jonka kantavana teemana oli kaupunkilainen nuori ahdistus ja ulkopuolisuus.

Uusista kappaleista *Johtotähti* oli mahtava sovitus ja myös sanoitus: rakkauslaulu Mersulle.

Arpa laulaa kaikista muista maailman laulajista erottuvasti.

Täytyy nostaa hattua Arpalle, joka pystyy nousemaan klassisen orkesterin eteen, uskaltaa laulaa omalla tavallaan ja soittaa esimerkiksi yhden sävelen trumpettisoolon. Onhan se sanottava, että Arpa ei ole maailman vahvin laulaja, eikä rytmin käsittely ole aina ihan täydellistä, mutta hän laulaa puhtaasti ja kaikista muista maailman laulajista erottuvasti.

Henkilökohtaisesti olen sitä mieltä, että Aaro Airolasta tulisi ääntä kouluttamalla maailmanluokan laulaja.

MAINOS - juttu jatkuu mainoksen jälkeen

MAINOS - mainos päättyy

Mutta silloin ehkä menetettäisiin jotain siitä täysin aseistariisuvasta vilpittömyydestä, joka Arpassa on parasta. Sanoitusten tarinat ovat yksinkertaisia, mutta puhuttelevia ja niissä on hienovaraista huumoria. Tätä kaikkea Arpa kykenee välittämään yleisölle myös livenä. Torstain yleisö vuoroin liikuttui, vuoroin nauroi.

Kyseessä ei kuitenkaan ollut Arpan soolokonsertti, vaan kuten aina, hänen kanssaan lavalla oli bändi. Ville-Veikko Airaniemi, Eero Seppä ja Okko Saastamoinen ovat taitavia ja monipuolisia muusikoita, joiden merkitys Arpan musiikille on valtava. Tässä konsertissa he soittivat paljon akustisia instrumentteja. Esimerkiksi Saastamoinen soitti yhdessä biisissä järjettömän hienon rumpusoolon, mutta suuren osan konsertista hän soitti mandoliinia, ja Luulin, että -kappaleessa vibrafonia.

Sähköisesti vahvistetun bändin ja akustisen orkesterin soinnin yhdistäminen ei ole helppoa. Snellman-salissa onnistuttiin hyvin. Myös Kamariorkesteria oli konsertissa vahvistettu, ja ainakin permannon takaosaan soundi oli miellyttävä. Ei kirkkain mahdollinen, mutta tasapainoinen. Eikä pömissyt! Ilmeisesti Snellman-salin uudet akustiikkaverhot siis toimivat.

Orkesteria ei jätetty taustalle, vaan se oli tasavahva toimija bändin kanssa, siis ihan äänenvoimakkuuden osalta.

Osansa on varmasti Siiri Saarnikolla, joka on niin hyvä miksaaja, että hän sai Arpan kuulostamaan hyvältä jopa viime vuonna Kaustisen festivaaliareenalla. Hänen nimensä olisi kuulunut käsiohjelmaan.

Keski-Pohjanmaan Kamariorkesteri osoitti tällä konsertilla jälleen kerran laajaa osaamistaan. Kaikissa orkestereissa ei osata kevyeen musiikkiin sopivaa fraseerausta. Orkesteri soitti musiikkia kunnioittaen ja silmin nähden siitä nauttien, vaikka se ei heidän ominta lajiaan olekaan.

Cross-over-projektit toimivat, kun tekijöillä on yhteinen käsitys siitä, mitä ollaan tekemässä. Nyt lavalla selvästi olivat yleisön omakseen kokemat esiintyjät, mikä tuotti omanlaisensa mehengen. Yleisössä oli lapsia, nuoria, aikuisia ja ikääntyneitä, ja sekä taidemusiikin että populaarimusiikin harrastajia. Moni oli kaivannut paluuta Snellman-saliin.

Konsertissa oli myös Kokkolan Kinojuhlista tullutta yleisöä, joka ei ehkä koskaan aiemmin ollut Keski-Pohjamaan Kamariorkesteria kuullutkaan.

Ja sehän konserttien tärkein tarkoitus onkin: tuoda ihmisiä yhteen.

Jäljelle jäävä kysymys on se, tehdäänkö näitä konsertteja muuallakin Suomessa? Pellisen sovitukset ovat niin hyviä, että olisi pyhäinhäväistys jättää ne yhteen konserttiin.

[KULTTUURI](#)[MUSIIKKI](#)[KONSERTIT](#)